

Arrest

nr. 206 738 van 12 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en T. LIPPENS
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. UNGER *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1996.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 28 oktober 2015 en dient op 30 oktober 2015 een asielaanvraag in.

Op 23 augustus 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 28 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtun te zijn van etnische origine. U woonde in het dorp Dorani in het district Bagram in de provincie Parwan. U woonde daar met uw moeder, twee broers en een zus. Uw vader stierf toen u nog klein was. Uw gezin leefde van landbouw en u werkte soms als arbeider voor mensen in het dorp.

Op 25 asad 1393 (3 augustus 2014) waren u en uw broer aan het werk om een kamer bij te bouwen aan het huis. Tijdens de bouwwerken ontdekte u onontplofte mijnen in de grond. U stopte met werken omdat er gevaar was voor ontploffing. Diezelfde dag kwamen er Amerikanen naar het dorp om uitleg te geven over onontplofte mijnen en bommen. U vroeg hen om mee te komen naar het huis om uw vondst te bekijken. De Amerikanen namen de mijnen mee. U ging 's avonds naar het huis van uw zus omdat haar man twee dagen weg was. De volgende dag kwam uw broer 's avonds ook naar het huis van uw zus om u te waarschuwen. Mullah R(...), een Talib, was langs geweest bij uw huis en had u ervan beschuldigd kogels aan de Amerikanen gegeven te hebben. Hij zei dat u zich moest aansluiten bij de Taliban. Indien u weigerde zouden ze u doden. Uw broers hadden hem gezegd dat u niet thuis was. De volgende dag kwamen de Taliban opnieuw naar het huis en uw broers zeiden dat ze niet wisten waar u was. De Taliban sloegen uw broers en uw moeder en vertrokken terug. De volgende dag openden uw broers de deur van het huis om naar buiten te gaan en er ontplofte een mijn. Uw oudste broer verloor zijn been, en uw andere broer raakte gewond en heeft sindsdien mentale problemen. Uw schoonbroer werd op de hoogte gebracht van het incident en zei u dat het te gevaarlijk was om te blijven. Hij regelde een smokkelaar en twee dagen later, op 30 asad 1393 (8 augustus 2014), verliet u Afghanistan.

U woonde een jaar en een maand in Turkije. U vertrok uit Turkije omdat u geen verblijfsdocumenten had en bang was gedeporteerd te worden. U kwam op 28 oktober 2015 aan in België en vroeg twee dagen later asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: foto's van uw broer, een brief van het ziekenhuis, een brief van de malik en uw taskara.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. De asielmotieven die u aanhaalt zijn immers niet geloofwaardig.

U verklaarde dat u onontplofte mijnen vond tijdens bouwwerken in het huis. U lichtte de Amerikanen hierover in en ze namen de mijnen mee. Dat zou de aanleiding zijn geweest van uw probleem(gehoorverslag CGVS, p. 8). De geloofwaardigheid van dit incident wordt echter in grote mate op de helling gezet doordat u bij uw gehoor op bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) hierover niets vertelde (vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat u dat zelf ook beseft (gehoorverslag CGVS, p. 2) volstaat niet om dit nalaten uit te klaren. Bijgevolg kan ook niet zomaar geloof gehecht worden aan uw beweringen over de problemen met de Taliban, die zouden voortvloeien uit deze gebeurtenis (gehoorverslag CGVS, pp. 8-10)

Daarnaast verklaarde u dat een Talib naar uw huis kwam om u te zoeken op de dag nadat de mijnen waren weggehaald. Hij beschuldigde u ervan munitie aan de Amerikanen gegeven te hebben. U moest zich aansluiten bij de Taliban, anders zouden ze u doden (gehoorverslag CGVS, p. 8). Het is niet aannemelijk dat de Taliban u zouden rekruteren terwijl ze u ervan beschuldigden aan de kant van de Amerikanen te staan. Immers, in dat geval zou u geenszins een betrouwbare rekrut zijn. Ook dit element tast de geloofwaardigheid van uw beweringen aan.

Daarenboven stroken uw verklaringen over de wijze waarop de Taliban zouden rekruteren niet met de informatie waarover het CGVS beschikt, en waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering eigenlijk niet voorkomt. Daarop gewezen, betwiste u de informatie van het CGVS. De Taliban zouden immers

verschillende jongens onder dwang meegenomen hebben. Vervolgens paste u uw verklaringen aan en zei u dat de Taliban u eigenlijk wilden doden. Toen u gevraagd werd waarom de Taliban u wilden rekruteren als ze u eigenlijk wilden vermoorden, antwoordde u dat hun manier is om mensen te doden. Volgens u zouden ze eerder al jongens meegenomen hebben, om hen vervolgens in te zetten in gevechten, om hen daarna te doden (gehoorverslag CGVS, p. 10). Het is echter niet aannemelijk dat de Taliban hun eigen rekruten zouden vermoorden. Uw antwoorden kunnen de discrepantie met de informatie die op het CGVS aanwezig is niet uitklaren. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen opnieuw op de helling gezet.

De volgende dag zou Mullah Ruhullah opnieuw langsgekomen zijn om u te zoeken. Toen uw broers en uw moeder zeiden dat ze niet wisten waar u was werden ze geslagen. Ze moesten u vinden en naar hen sturen (gehoorverslag CGVS, p. 8). Toen u gevraagd werd waarom de Taliban u niet konden vinden bij uw zus, antwoordde u dat de Taliban niet wisten dat u daar was. U zei nogdat het huis van uw zus niet zo dicht was (gehoorverslag CGVS, p. 11). Het is weinig aannemelijk dat de Taliban, indien ze er werkelijk zo op waren gebrand u te vinden als u beweerde, u niet konden vinden terwijl u zich nog vier dagen in hetzelfde dorp bevond, bij uw zus (gehoorverslag CGVS, p. 7, p. 8, p. 11). Bovendien verklaarde u zelf dat de Taliban meer dan honderd spionnen heeft in het dorp en in de regio (gehoorverslag CGVS, p. 13), waardoor het des te onaannemelijker is dat ze niet te weten zouden zijn gekomen dat u bij uw zus verbleef. Deze onaannemelijkheden zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog meer op de helling.

De geloofwaardigheid van uw relaas wordt verder ondermijnd door een tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Er moet worden opgemerkt dat u in uw verklaringen bij DVZ zei dat u en uw twee broers gedwongen werden om zich aan te sluiten bij de Taliban. Uw broers en u weigerden dit en daarom werden de Taliban kwaad op u (vragenlijst CGVS, vraag 5). Toen u geconfronteerd werd met deze verklaringen antwoordde u dat u dat niet zei en dat de tolk het misschien verkeerd vertaald had (gehoorverslag CGVS, p.11). Het louter ontkennen van deze verklaringen is geen afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid, te meer omdat u bevestigde dat uw verklaringen bij DVZ correct waren (gehoorverslag CGVS, p. 3). Het proberen afschuiven van de schuld op de tolk is niet alleen niet fair, maar kan evenmin de aangehaalde tegenstrijdigheid uitklaren.

Ten slotte verklaarde u dat er een mijn ontplofte toen uw broers een dag later het huis wilden verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 8-9). U verklaarde dat ze u wilden treffen met deze explosie, maar dat uw broers gewond raakten omdat u er niet was (gehoorverslag CGVS, p.10). Het is onaannemelijk dat de Taliban een mijn plaatsten om u te raken terwijl ze wisten dat u daar niet was. Ze waren namelijk al twee keer langs geweest om u te zoeken en hadden u niet gevonden. Deze onaannemelijkheid breekt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder af.

Bovendien zei u "100%" zeker te zijn dat mullah Ruhullah de mijn voor uw deur plaatste. Wanneer u gevraagd werd hoe u dat kon weten antwoordde u dat u verder geen vijanden had en geen bloedwraak vreesde (gehoorverslag CGVS, p. 10). Uw bewering dat mullah Ruhullah de mijn voor uw deur plaatste blijkt een blote bewering die niet gesteund is op concrete aanwijzingen. U maakt bijgevolg uw probleem niet concreet aannemelijk.

U trachtte uw verklaringen kracht bij te zetten door het neerleggen van een brief van de Malik. De inhoud van de brief van de Malik komt evenwel niet overeen met uw verklaringen over uw problemen met de Taliban. In de brief staat dat de Taliban wapens eisten van u en uw beide broers, dat u weigerde dit te geven en dat de Taliban daarom de mijn voor uw deur plaatsten. Volgens uw verklaringen werd u er door de Taliban van beschuldigd munitie aan de Amerikanen gegeven te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 8-9). Deze tegenstrijdigheid doet niet alleen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven, maar ondermijnt ook de bewijskracht van dit document in ernstige mate.

Omwillen van de hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u meebracht ter ondersteuning van uw asielaanvraag kunnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven niet herstellen. Uw taskara kan hoogstens uw identiteit aantonen, die hier niet betwist wordt. De foto's van uw broer tonen dat zijn been geamputeerd is, maar

dit is geen bewijs dat hij zijn been verloor in het incident dat u beschreef. Uw broer kan immers ook op een andere manier zijn been verloren hebben. U legde nog een brief neer van het ziekenhuis. Er moet gesteld worden dat de algemene bewijswaarde van deze stukken verwaarloosbaar is. Uit de aan uw dossier toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

In de brief van het ziekenhuis bevestigen de behandelde arts en het hoofd van de Public Health of Parwan dat uw broer Rahimullah zijn been verloor door een explosie op 28.05.1393 en dat uw broer Shafiullah daarbij zenuw schade opliep. Deze brief kan echter niet aantonen dat uw broers deze verwondingen opliepen in de omstandigheden die u aanhaalde. Ook dit document kan de geloofwaardigheidsproblemen bij uw verklaringen dus niet herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Parwan province van 12 mei 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat diverse Anti-Government Elements (AGE's) actief zijn in de provincie Parwan. De veiligheidssituatie in Parwan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend

de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Parwan duidelijk als onveilig dienen bestempeld te worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Zo is het geweld te Bagram hoofdzakelijk gericht op leden van de International Military Forces (IMF) en de Amerikaanse basis gelegen op de militaire luchthaven. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms ook burgerslachtoffers vallen, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Bagram laag.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Bagram in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel I van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tevens is de verzoekende partij van mening dat de verwerende partij *in casu* een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“Artikel 27 van het K.B. van 11 juli 2003 dient toegepast te worden, wat niet correct gedaan werd door verwerende partij:

« De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen: a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het ogenblik dat een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van de wetten en reglementen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast; b) de relevante informatie en documenten die door de asielzoeker worden voorgelegd, samen met informatie die toelaat te bepalen of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden; c) de individuele status en de persoonlijke situatie van de asielzoeker, met inbegrip van factoren zoals zijn verleden, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of de daden waaraan hij werd blootgesteld of dreigt te worden blootgesteld, zouden kunnen worden beschouwd als een vervolging of ernstige schade, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de asielzoeker [...] ». Dus een grondige analyse van de individuele situatie van de asielaanvrager met rekening tot “alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het ogenblik dat een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen” moet gedaan worden, wat in casu niet correct gedaan werd door de verwerende partij.

In casu, begaat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten in verband met het land van herkomst en meer precies met de wijze waarop Taliban rekruteren.

1) Aangaande de geloofwaardigheid

□ Interview DVZ

De geloofwaardigheid van het incident, dat de aanleiding van zijn probleem met de Taliban is, wordt door het CGVS in grote mate op de helling gezet doordat de verzoeker bij zijn gehoor bij DVZ hierover niets vertelde. Toch verklaarde verzoeker spontaan aan het begin van het gehoor dat het DVZ-interview

kort was, dat hij weinig tijd had en dat hij daarom de oorsprong van zijn probleem niet kon aanmelden. Daarenboven, legde verzoeker tijdens het gehoor ook uit dat hem deze vraag niet werd gesteld, maar dat hem gewoon gevraagd werd om heel bondig uit te leggen wat zijn probleem was:

[citaat]

(gehoor verslag, p. 2).

De DVZ-interviews zijn over het algemeen erg kort en streven er niet naar om de asielmotieven in detail door te nemen. In dit stadium van de procedure worden de asielaanvragers eenvoudig gevraagd om een overzicht te geven van hun problemen in het land van herkomst. Wanneer asielzoekers, zoals in casu, dieper willen ingaan over hun redenen voor asiel, worden ze vaak verteld dat ze tijdens het CGVS gehoor genoeg tijd zullen hebben om alles in detail uit te leggen.

Gezien de omstandigheden waaronder de interviews worden gehouden en het feit dat verzoeker spontaan aan het begin van het gehoor zelf heeft verklaard dat hij niet de gelegenheid gekregen had om de redenen van zijn problemen te verklaren, is het onredelijk om te overwegen dat zijn relaas niet geloofwaardig is omdat hij het "ontploffte mijnen" incident tijdens het interview niet vermeldde.

□ **Relaas**

Verweerder interpreteert steeds de door verzoeker afgelegde verklaringen op een subjectieve manier en tegen de verzoeker. Het CGVS wijst naar verschillende tegenstrijdigheden hoewel als je het relaas in zijn geheel bekijkt blijken deze verklaringen die op het DVZ interview en op het gehoor coherent te zijn.

Inderdaad, de heer POPALZAY volstaat dat hij vanaf het begin verklaard heeft dat de Mullah R.[...], een Talib, bij hem thuis kwam en van verzoeker en zijn twee broers eiste dat ze zich bij hen zouden aansluiten en de wapens opnemen en vechten tegen de Amerikanen. Verzoeker was toen niet thuis, hij was bij zijn zus. Uit angst vertelden zijn broers van verzoeker toen dat ze niks te maken hadden met dit mijnenverhaal waarvoor de Talib hen wou bestraffen. Het was hun andere broer die zich daarmee bezig had gehouden. Ook weigerden zij zich bij de Taliban aan te sluiten. Het is pas dan, dat de Taliban alleen van hem eisten dat hij zich zou aansluiten.

Mullah R.[...] kwam dan de volgende dag nog eens langs om verzoeker te vinden. Hij doorzochte het huis maar verzoeker was nog steeds niet thuis. Toen zijn broers en moeder zeiden dat ze niet wisten waar hij was werd de Taliban woedend en sloeg hen. Hij bedreigde nogmaals verzoekers gezin: hij zij tegen hen dat ze hem absoluut moesten terug vinden en hem naar hem sturen. Verzoeker stelt vast dat er een misverstand gebeurde gedurende het CGVS gehoor en dat het dat is wat hij bedoelde toen hij geconfronteerd werd met de vermoedelijke tegenstrijdigheid ("[citaat]", gehoor verslag, p. 11). Hij past zijn verhaal niet aan en volstaat dat hij dit sinds het begin zo vertelde.

Daarnaast is het volgens het CGVS onaannemelijk dat de Taliban een mijn plaatsten om verzoeker te raken terwijl ze wisten dat hij daar niet was. Verzoeker begrijpt niet waarom dit ongelooflijk is. Ook al wisten de Taliban dat verzoeker momenteel niet thuis was, omdat ze al twee keer langs gekomen waren, is het toch verstaanbaar dat met het neerzetten van die mijn zij verzoeker hoopten te raken, ofwel rechtstreeks, wanneer verzoeker toch zou terugkomen ofwel te minste onrechtstreeks door een van zijn familieleden te treffen. Meerdere openbare rapporten stellen vast dat de Taliban gebruik maken van bedreiging gericht op de families als een aangeworven medestrijder weigert zich bij hen aan te sluiten (cf. infra, punt 2: Aangaande de wijze waarop Taliban rekruteren).

□ **Brief van de Malik**

Bovenop beweert de verwerende partij dat de inhoud van de brief van de Malik niet overeenkomt met de problemen die de verzoeker met de Taliban had. Volgens de tegenpartij staat er in deze brief dat "de Taliban wapens eisten van [de verzoeker] en [zijn] beide broers, dat [hij] weigerde dit te geven en dat de Taliban daarom de mijn voor [zijn] deur plaatsten". Het Darisch werkwoord "" is eigenlijk een zeldzaam woord met verschillende betekenissen. Volgens de verzoekende partij, wiens mening bevestigd werd door de tolk tijdens een afspraak van de verzoeker met zijn raadvrouw en ook de vertaler (zie stuk 3) die allebei verplicht zijn neutraal te zijn en die geen persoonlijke interesse hebben in het huidige verzoek, moet dit woord begrepen worden in de zin van: de Taliban eisten van de drie betrokkenen dat ze de wapens nemen om samen met hen te vechten, dat ze zich dus bij hen moeten aansluiten.

De inhoud van deze brief is dus niet in tegenstrijd met de verklaringen van de verzoeker zodat dit helemaal geen afbreuk maakt aan de geloofwaardigheid van de asielmotieven. Dit bevestigt in tegendeel het relaas van de verzoeker.

□ **Overgangsconclusie**

De hierboven aangehaalde elementen tonen aan dat verweerder zich aan een strenge lezing van verzoekers redenen heeft vastgehouden en dit in schending van artikel 27 van het voorgenomde Koninklijke besluit van 11 juli 2003.

In tegenstelling tot de bewering van de verweerder zijn de ingeroepen vervolgingsfeiten wel aannemelijk en vormen wel een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of op zijn minst zwaarwegende gronden die het aannemelijk maken dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

2) Aangaande de wijze waarop Taliban rekruteren

Meerdere openbare rapporten, namelijk Amnesty International's opinie op het EASO COI rapport van juli 2012, het UNHCR 'Recommendations for asylum countries' van april 2016 en het Noorse informatiecentrum in zijn laatste Landeninfo rapport over de wijze waarop Taliban rekruteren van juni 2017, wat gedwongen rekruteren betreft tot heel verschillende conclusies dan die van het EASO rapport. Dit hangt eigenlijk af van hoe breed dit begrip wordt verstaan. Het EASO rapport interpreteert het begrip van 'gedwongen rekruteren' in een enge zin. "The [EASO] report defines "forced recruitment" narrowly, limiting its scope of application to situations where individuals are forced to join the Taliban under the use or threat of immediate violence. The report does not include in this definition Taliban recruitment mechanisms based on broader coercive strategies, including fear, intimidation and the use of tribal mechanisms to pressurize individuals into joining the Taliban. The report's conclusion that forced recruitment is the exception rather than the rule should therefore not be taken to apply to these other forms of coercive recruitment." (UNHCR, Forced Recruitment by the Taliban in Afghanistan - UNHCR's perspective, 10 juli 2012, beschikbaar op : <http://www.refworld.org/docid/4ffc31a32.html> – stuk 4).

UNHCR is eerder van mening dat Taliban wel door dwang werft: "In areas where AGEs exercise effective control over territory and the population, they are reported to use a variety of mechanisms to recruit fighters, including recruitment mechanisms based on coercive strategies. Persons who resist recruitment, and their family members, are reportedly at risk of being killed or punished" (UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, april 2016, p. 45, beschikbaar op: <http://www.refworld.org/docid/570f96564.html> – stuk 5).

Dit bevestigt ook het standpunt van Amnesty International volgens hetwelk: "In the light of UNAMA's authoritative report "Afghanistan midyear report 2012 Protection of Civilians in Armed Conflict"² as well as Amnesty International's own research, there seems to be a real risk of forced recruitment by Taleban and other armed groups especially in areas under their control and influence and government justice mechanisms and services are weak. According to the below findings cases of direct forced recruitment occur in areas other than those considered exceptional in the EASO conclusion.³

During field research by Amnesty International in 2010 and 2011 internally displaced people (IDPs) stated that one of their reasons for fleeing home areas was the risk and threat of forced recruitment of male family members. Many interviewees who fled from the northwest provinces of Badghis and Faryab to the IDP camps in Herat Province told Amnesty International that thousands of the armed men who are believed to be Taleban were forcefully imposing taxation on families, recruiting the young men to insurgent groups and killing anyone who opposes them. Also UNAMA observed that there was an increase of conflict-induced displacement in 2012 and that people displaced from Western Afghanistan constitute the second largest increase of newly displaced, "due to insecurity, threats, intimidation (such as illegal taxation), and forced recruitment".⁴

UNAMA also reported that in areas under Taleban control, the Taleban continued to use different coercive methods and forms of intimidation against the public, including by holding public meetings, videorecordings, sending night letters to warn people against joining the government. UNAMA also reported "the recruitment of opposition fighters, including children". Also that the Taleban and armed groups have exploited the rule of law vacuum in remote areas, to enforce their own parallel judicial structures including to try and/ or punish persons suspected of collaborating with the government and international forces, or people suspected of spying for the government and international forces." (Amnesty international, Amnesty International opinion on the EASO COI Report "Afghanistan: Taliban Strategies – Recruitment", juli 2012, pp. 1-2, beschikbaar op: http://www.amnesty.eu/content/assets/EASO_COI_Report_.pdf – stuk 6).

Daarnaast met betrekking tot het EASO rapport, is het belangrijk om het gebrek te onderstrepen aan informatie beschikbaar uit gebieden onder de Taliban controle. De toegang tot deze gebieden is voor media en humanitaire agentschappen beperkt omdat ze vaak beschuldigd worden van spionage en omdat ze ook vaak bedreigd worden en zelfs fysiek aangevallen worden. Daarom moet niet worden aangenomen dat het gebrek aan reportage over gedwongen werving betekent dat het niet op deze gebieden plaatsvindt, of dat als de Taliban bepaalde gebieden beheersen, de bevolking hen volledig ondersteunen (Ibid., p. 3).

Bovendien zijn deze voornoemde rapporten het eens met het feit dat er wel gevallen zijn waar Taliban het gezin dreigde te treffen wanneer benaderde nieuwelingen weigerden zich aan te werven als medestrijders.

EASO rapporteerde verschillende incidenten waar Taliban dergelijke dreiging heeft uitgevoerd:

[citaat EASO rapport., p. 24]

En dat is ook net wat in casu gebeurde (cf. supra).

Dit toont dus een gebrek aan grondige analyse van de relevante feiten in verband met het land van herkomst en meer precies met de wijze waarop Taliban rekruten aanwerven.

3) Aangaande de algemene veiligheidssituatie in Parwan

Volgens de wederpartij bestaat er voor de burgers in het district Bagram van de provincie Parwan geen reëel risico om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De beveiligingsomstandigheden zijn sinds eind 2014 in Afghanistan verslechterd en de Taliban hebben nog meer druk uitgeoefend op sommige provincies, waaronder Parwan: «Dégradation des conditions de sécurité dans toutes les régions du pays. Les conditions de sécurité se sont dégradées dans toutes les parties du pays depuis que la mission de combat de l'OTAN s'est achevée fin 2014. Rien que durant les sept premiers mois de 2016, l'International NGO Safety Organisation (INSO) a enregistré 16'287 incidents touchant la sécurité. 40 Bien que les ANDSF aient encore et toujours réussi à reprendre les régions conquises par les Talibans, ceux-ci ont été capables de tenir sous leur contrôle plusieurs centres de district pendant des semaines. 41 Au centre du pays, les attaques complexes et les attentats-suicides ont augmenté dans les années 2015 et 2016 par rapport à 2014 et fait davantage de victimes parmi la population civile. Le centre du pays figure en outre parmi les régions où l'on dénombre le plus de personnes déplacées à l'intérieur du pays » (Corinne TROXLER, Afghanistan: mise à jour Les conditions de sécurité actuelles, OSAR, Berne, 30 septembre 2016, pp. 11-12, beschikbaar op : <https://www.osar.ch/assets/herkunftslander/mittlerer-osten-zentralasien/afghanistan/160930-afg-update-f.pdf> , stuk 7).

Deze onveilige situatie wordt volgehouden in 2017 : « Cette année, l'Afghanistan a connu le pire mois de Ramadan depuis 2001, avec au moins 200 tués, essentiellement des civils, et plus de 700 blessés. Ce bilan est largement dû à l'attentat suicide qui, commis contre le quartier diplomatique de Kaboul, le 31 mai, n'a toujours pas été revendiqué.

En outre, les taliban ont encore accentué leur pression sur certaines provinces, en particulier dans celles du Helmand, de Paktia et de Parwan » (Laurent LAGNEAU, « Au moins 15 pays de l'Otan se disent prêt à envoyer des troupes en Afghanistan », zone militaire, 30 juni 2017, beschikbaar op : <http://www.opex360.com/2017/06/30/au-moins-15-pays-de-lotan-se-disent-prets-envoyer-des-troupes-en-afghanistan/> – stuk 8).

Er vinden in Bagram, in de provincie Parwan nog heel regelmatig aanslagen plaats. De situatie is helemaal niet veilig voor alle burgers. Ze zijn het doelwit van de Taliban. Er zijn daar ook heel veel aanslagen tegen de grootste Amerikaanse militaire basis die zich daar bevindt, waarbij talrijke onschuldige burgers ook de dood vinden: « (...) la province de Parwan est loin d'être sécurisée. (...) l'historique base américaine de Bagram a subi d'innombrables attaques des insurgés. » (Solène CHALVON, « Afghanistan : la difficile reconstitution de la police », Libération, 1 juni 2017, beschikbaar op : http://www.liberation.fr/planete/2017/06/01/afghanistan-la-difficile-reconstitution-de-la-police_1573917 – stuk 9).

Anderzijds, heeft de wederpartij een gedeeltelijke lezing van de informatie die de COI Focus verslag staat gemaakt. Inderdaad uit dit verslag blijkt dat:

[citaat COI Focus, p. 6, 7, 8, 9]

Op basis van al deze incidenten is het onverstaanbaar dat het wederpartij van mening is dat het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Bagram laag is en dat ze daarom vaststelt dat er geen willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict is in Parwan. Bij geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst is er voor de verzoeker een reëel risico om slachtoffer te zijn van aanslagen of andere incidenten.

4) Besluit

Gelet het gebrek aan een grondige analyse betreffende de wijze waarop Taliban rekruteren moet de huidige bestreden beslissing vernietigd worden.

Gelet de aangehaalde elementen die aantonen dat de verklaringen van verzoeker wel coherent zijn en dat ze als geloofwaardig moeten worden beschouwd, dient verzoeker als vluchteling te worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

In nog meer ondergeschikte orde, moet hem de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van Vreemdelingenwet toegekend worden omdat zijn profiel hem tot een belangrijk doelwit maakt voor de Taliban en omdat een terugkeer naar Afghanistan in casu geen optie is, gezien de huidige onzekerheid in de provincie Parwan.”.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn

geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, naast de door verzoeker om internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico

op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart haar land van herkomst te hebben verlaten uit vrees om door de taliban te worden vermoord. Zij verklaart dat zij op zekere dag samen met haar broer een deel aan het huis van haar oom aan het bijbouwen was toen zij onontplofte explosieven ontdekte in de grond. De Amerikanen zouden diezelfde dag in het dorp aanwezig zijn geweest om burgers te waarschuwen voor mijnen en onontplofte projectielen. De verzoekende partij verklaart dat zij de Amerikanen vroeg om de door haar ontdekte explosieven te komen inspecteren en dat de Amerikanen deze meenamen. Later die dag zou de verzoekende partij naar het huis van haar zus zijn gegaan omdat haar schoonbroer er tijdelijk niet was. De volgende dag zou de broer van de verzoekende partij haar komen melden zijn dat mullah R., een lid van de taliban, bij hen thuis was langs geweest en de verzoekende partij ervan beschuldigd had kogels te hebben gegeven aan de Amerikanen. Mullah R. zou hebben gezegd dat de verzoekende partij zich diende aan te sluiten bij de taliban en dat zij haar zouden doden indien zij dit weigerde. Haar broer zou de mullah hebben gezegd dat de verzoekende partij niet thuis was. Daarop zou haar broer van de taliban te horen hebben gekregen dat hij de verzoekende partij naar hen moest sturen als zij zou thuiskomen. De verzoekende partij verklaart dat de taliban de volgende dag opnieuw naar haar huis kwamen en naar haar vroegen. Haar broers zouden hen hebben gezegd dat zij niet wisten waar zij was. Daarop zouden de taliban haar broers en moeder geslagen hebben en herhaald hebben dat zij de verzoekende partij moesten vinden en sturen. De verzoekende partij verklaart verder dat wanneer haar broers de volgende ochtend het huis uit stapten, er een mijn ontplofte die daar door de taliban zou zijn gelegd. Deze mijn zou bestemd zijn geweest voor de verzoekende partij. Als gevolg van deze explosie zou haar oudste broer een been zijn verloren en haar andere broer mentale problemen hebben gekregen. De verzoekende partij verklaart dat haar schoonbroer werd ingelicht en dat die er na twee dagen in slaagde een smokkelaar te vinden die de verzoekende partij hielp Afghanistan te ontvluchten.

Ter staving van haar relaas legt de verzoekende partij de volgende documenten voor: foto's van uw broer, een brief van het ziekenhuis, een brief van de malik en haar taskara.

De Raad stelt vast dat de taskara van de verzoekende partij persoonsgegevens bevat die niet worden betwist.

In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld, komt de inhoud van de brief van de malik van verzoekers dorp niet overeen met verzoekers verklaringen: *“(…) In de brief staat dat de Taliban wapens eisten van u en uw beide broers, dat u weigerde dit te geven en dat de Taliban daarom de mijn voor uw deur plaatsten. Volgens uw verklaringen werd u er door de Taliban van beschuldigd munitie aan de Amerikanen gegeven te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 8-9). Deze tegenstrijdigheid doet niet alleen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven, maar ondermijnt ook de bewijskracht van dit document in ernstige mate.”*. In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat de vermeende

tegenstrijdigheid terug te voeren is op de meervoudige betekenis van een welbepaald woord dat in de brief wordt gebruikt. Ter terechtzitting van 13 juni 2018 legt zij een beëdigde vertaling voor volgens dewelke de malik in de brief bevestigt dat de taliban de verzoekende partij en haar twee broers gevraagd hebben de wapens op te nemen. Aldus zou de inhoud van de brief wel degelijk overeenstemmen met verzoekers verklaringen. Echter, zoals *infra* wordt uiteengezet, verklaarde de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat enkel zij – en niet tevens haar broers – van meet af aan door de taliban werd gevisieerd en gevraagd zich aan te sluiten. De verklaring van de malik als zouden ook haar broers zijn gevisieerd is hiermee in tegenspraak. Deze tegenstrijdigheid doet afbreuk aan de bewijswaarde van de brief.

De foto's van verzoekers broer tonen aan dat zijn been geamputeerd is, maar niet in welke omstandigheden hij zijn been is verloren. De brief van het ziekenhuis bevestigt dat verzoekers ene broer zijn rechterbeen verloor door een mijnexplosie op 28 mei 1393 en dat de andere broer als gevolg van deze explosie zenuw schade opliep. Dat verzoekers broers hun letsels opliepen in de omstandigheden die de verzoekende partij aanhaalt, kan uit deze brief niet blijken.

Gelet op de summier inhoud van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers asielrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar asielrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers asielmotieven. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen coherente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot kernaspecten van haar relaas.

Waar de verzoekende partij volgens haar verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door de taliban werd gevisieerd nadat zij de Amerikanen had ingelicht over explosieven die zij bij haar thuis had aangetroffen en de Amerikanen deze hadden meegenomen, blijkt zij omtrent de aanleiding van haar problemen met de taliban niets te hebben vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 5, gehoorverslag, p. 8; stuk 17, vragenlijst CGVS). De verzoekende partij wijst erop dat zij aan het begin van haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen spontaan heeft aangegeven dat haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort was en zij de tijd niet had om de oorsprong van haar problemen te vermelden. Zij heeft toen ook aangegeven dat haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken nooit werd gevraagd waardoor zij problemen had gekregen (stuk 5, gehoorverslag, p. 2). Dit verweer kan verzoekers nalatigheid evenwel niet verschonen. De verzoekende partij werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd om een overzicht te geven van alle feiten die hadden geleid tot haar vlucht uit haar land van herkomst. De vondst van de explosieven en het contact daarover met de Amerikanen blijkt voor de taliban de reden te zijn geweest om de verzoekende partij van steun aan de Amerikanen te betichten en haar aansluiting te eisen. Mullah R. zou dit aan haar broer hebben duidelijk gemaakt toen hij de verzoekende partij bij haar thuis kwam zoeken (stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 9). Derhalve mocht redelijkerwijze van de verzoekende partij worden verwacht dat zij de concrete aanleiding voor haar problemen met de taliban bij de Dienst Vreemdelingenzaken spontaan zou hebben vermeld. Uit het administratief dossier blijkt niet, en de verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan, dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken de tijd niet zou hebben gehad om de oorzaak van haar problemen met de taliban te vermelden. De vaststelling dat de verzoekende partij hier bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding van heeft gemaakt, ondermijnt de geloofwaardigheid van de problemen die eruit zouden zijn voortgevloeid.

De geloofwaardigheid van het relaas zoals door de verzoekende partij uiteengezet op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat zij fundamenteel tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde de verzoekende partij immers dat niet alleen zij maar ook haar twee broers door de taliban werden gedwongen zich bij hen aan te sluiten. Uit deze verklaringen blijkt verder dat de taliban kwaad werden op de verzoekende partij en haar twee broers omdat zij weigerden en daarom voor hen een mijn plaatsten voor de deur van hun huis (stuk 17, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat zij vanaf het begin verklaard heeft dat mullah R. van zowel de verzoekende partij als haar twee broers eiste dat zij zich bij de taliban zouden aansluiten om tegen de Amerikanen te vechten. Uit angst zouden verzoekers broers aan mullah R. hebben gezegd dat zij niets te maken hadden met het mijnenincident waarvoor de taliban hen wou straffen. Daarom en omdat haar broers weigerden zich bij de taliban aan te sluiten

zouden de taliban uiteindelijk enkel van de verzoekende partij hebben geëist dat zij zich zou aansluiten. Deze versie van de feiten vindt evenwel geen steun in het verslag van verzoekers gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit haar verklaringen blijkt immers dat enkel de verzoekende partij er door mullah R. van beschuldigd werd munitie te hebben overhandigd aan de Amerikanen en zich om die reden diende aan te sluiten bij de taliban (stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 9). De uitleg in het verzoekschrift wordt derhalve louter *post factum* aangevoerd en kan aan de vastgestelde tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen geen afbreuk doen.

De Raad acht het verder niet aannemelijk dat de taliban, nadat zij reeds tweemaal bij de verzoekende partij thuis waren langs geweest en haar daar niet hadden aangetroffen, haar zouden hebben willen treffen door een mijn voor de deur van haar huis te leggen. De verzoekende partij verklaarde bij herhaling dat de mijn voor haar bestemd was, maar dat haar broers erdoor gewond geraakten omdat zij er niet was (stuk 5, gehoorverslag, p. 8-10). In het licht van deze verklaringen kan de hypothese dat het de bedoeling zou zijn geweest van de taliban om de verzoekende partij onrechtstreeks te raken door haar familieleden te treffen allerminst overtuigend.

In de bestreden beslissing wordt verder terecht gesteld dat uit informatie die werd opgenomen in het administratief dossier blijkt dat gedwongen rekruteringen van het type dat de verzoekende partij beschrijft eigenlijk niet voorkomen bij de taliban (zie stuk 16, Landeninformatie, EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan – Recruitment by armed groups*" van september 2016). De verzoekende partij uit kritiek op de bevindingen van dit rapport onder verwijzing naar rapporten van UNHCR en AI die door haar worden gevoegd (stukken 4-6). Waar de verzoekende partij wenst aan te tonen dat gedwongen rekrutering een praktijk is die in bepaalde gebieden van Afghanistan in bepaalde omstandigheden voorkomt, stelt de Raad vast dat zij in gebreke blijft haar persoonlijke vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban *in concreto* aannemelijk te maken. Zoals hoger uiteengezet heeft de verzoekende partij met betrekking tot de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten dermate incoherente verklaringen afgelegd, dat daaraan geen geloof kan worden gehecht. Nog daargelaten de incoherenties in verzoekers verklaringen, is het op zich niet aannemelijk dat de taliban de verzoekende partij zouden willen rekruteren terwijl ze haar ervan beschuldigen aan de kant van de Amerikanen te staan. Het houdt in het licht van voormelde informatie aanwezig in het administratief dossier, waaruit blijkt dat de taliban beroep kunnen doen op voldoende gemotiveerde vrijwilligers, geen steek dat de taliban een dermate onbetrouwbaar iemand als de verzoekende partij zouden willen rekruteren. Dat het de uiteindelijke bedoeling van de taliban zou zijn om de verzoekende partij te doden, zoals zij tijdens haar gehoor beweerde, verklaart niet waarom de taliban erop zouden betrouwen dat de verzoekende partij hen eerst nog een tijdje van dienst zou kunnen zijn door aan hun zijde te vechten tegen de overheid en de Amerikanen (stuk 5, gehoorverslag, p. 10).

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Parwan province van 12 mei 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat diverse Anti-Government Elements (AGE's) actief zijn in de provincie Parwan. De veiligheidssituatie in Parwan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afgaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afgaanse veiligheidsdiensten geviserd worden. Het geweld neemt er de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afgaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Parwan duidelijk als onveilig dienen bestempeld te worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Zo is het geweld te Bagram hoofdzakelijk gericht op leden van de International Military Forces (IMF) en de Amerikaanse basis gelegen op de militaire luchthaven. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms ook burgerslachtoffers vallen, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Bagram laag.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Bagram in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het

slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”.

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 4 juni 2018 (EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security situation” van december 2017) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze regio geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De verzoekende partij bekritiseert het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie die zij voegt (stukken 7-9). De Raad wijst er vooreerst op dat deze informatie van minder recente datum is dan de informatie die door de verwerende partij middels voormelde aanvullende nota werd bijgebracht. In de mate dat de in het verzoekschrift geciteerde passages betrekking hebben op de veiligheidssituatie in Parwan, doen zij geen afbreuk aan de vaststelling dat het geweld in de provincie Parwan voornamelijk doelgericht van aard is en de vorm aanneemt van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. De verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het selectief citeren van enkele passages uit de COI Focus “Afghanistan: Security Situation in Parwan province” van 12 mei 2017. Zodoende toont zij geenszins aan dat de daarop gebaseerde analyse van de veiligheidssituatie in Parwan foutief is of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daaruit verkeerde conclusies heeft getrokken. Waar de verzoekende partij kritiek uit op de vaststelling dat het aantal conflict-gerelateerde burgerslachtoffers in het district Bagram laag is, wijst de Raad erop dat er behalve het aantal burgerslachtoffers ook andere objectieve elementen in ogenschouw worden genomen bij de evaluatie van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zoals het aantal en de aard van de conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit (ook in vergelijking met andere delen van het land), de frequentie of persistentie van deze incidenten, de locaties waar deze conflict gerelateerde incidenten plaatsvinden, de aard van de gebruikte methoden of wapens (“improvised explosive devices” (IEDs), artillerie, luchtbombardementen, zware wapens), de veiligheid op de verkeerswegen, wijdverspreide mensenrechtenschendingen, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, het aantal doden en gewonden, het aantal burgerslachtoffers, het feit of burgers al dan niet rechtsreeks worden geviséerd en de omstandigheden waarin zij het slachtoffer zijn geworden, het aantal slachtoffers onder de veiligheidsmachten, de mate waarin het geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten, de situatie van terugkeerders, het aantal vrijwillige terugkeren, de bewegingsvrijheid, de impact van het geweld op het leven van de burgers, de toegang tot basisdiensten en andere socio-economische indicatoren en het (on)vermogen van de overheid om de situatie in het land te beheersen en de burgers te beschermen, met inbegrip van minderheden. In dit opzicht herhaalt de Raad dat merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden dan ook voornamelijk doelgericht van aard zijn waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten geviséerd worden. Het geweld neemt er de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In Bagram is het geweld hoofdzakelijk gericht op leden van de International Military Forces (IMF) en de Amerikaanse basis gelegen op de militaire luchthaven. Ten gevolge van de aard van het gebruikte geweld kunnen er ook burgerslachtoffers zijn, maar burgers worden *an sich* niet geviséerd. Het is het geheel van deze elementen op basis waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht kon oordelen dat de veiligheidssituatie in het district Bagram in de provincie Parwan de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet rechtvaardigt.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §

1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS